

Г. Нѣголь. — Наистинна, жена му и дѣцата му са хранятъ отъ житото на нивіята ми; но тѣ цѣло лѣто са пѣкѣтъ на слънцето да преорѣтъ, да поженѣтъ и да преберѣтъ храната. Отъ сеното на ливадата ми са хранатъ коніетѣ и воловетѣ му, — но безъ тѣхъ той неможе да похване никаква работа; отъ земята ми са хранятъ кравитѣ и овцетѣ му, но тѣхната торь са връща пакъ въ нея. Като са прехране съ челедѣта си, каквото му остане продава го и менѣ дава паритѣ. Ъще въ безплодна година продава колкото масло е извадилъ отъ кравитѣ и овцетѣ си; продава на овцетѣ вълната и аганцата имъ, на кокошкитѣ ѣйцата за да са доплати на мене. Но кажи си, че остава и за него по нещо, не е ли праведно да има заплата за трудоветѣ си? Кажи ми сега кой по-много печели отъ земята ми, чичо Цоню ли или азъ?

Здравко. — Виждамъ сега, много добръ виждамъ, че ты по-много печелишь.

Г. Нѣголь. — И безъ тогози челека щѣхъ ли да имамъ таквази печалба?

Здравко. — Че малко ли са селены по свѣта?

Г. Нѣголь. — Безъ четъ сѣ, то е тѣй. Но отъ тогози по-почтенъ неможе са намѣри.